

ringen til, at anvende 2 Mill. Kr. Alderdomsunderstøttelseslovens 2 Mill. Kr. maa betragtes som et Led i det Kompromis, som denne Lov overhovedet betegner. Jeg tror, man maa sige, at det var en Betingelse den Gang under Forhandlingen om Loven, at man ikke vilde gaa ud over de 2 Mill. Kr. uden tillige at tage under Overvejelse, hvorvidt Loven overhovedet havde slaæet ind paa den rette Vej. Naar man derfor nu vil gaa til at forhøje de 2 Mill. Kr. paa Finansloven, vil det være at lægge Pres paa de andre Faktorer i Lovgivningsmagten. Jeg ser heller ikke rettere, end at der vil være fuld Grund og tilstrækkelig Tid til, forinden der næste Gang bliver Spørgsmaal om at fordele Beløbet til Kommunerne, at gaa til en Overvejelse af Spørgsmaalet om Forhøjelse ved en særlig Lov ud over 2 Mill. Kr. Hvorvidt dette Spørgsmaal vilde drage andre Spørgsmaal med sig, kan jeg selvfølgelig ikke udtale mig om, men jeg kan kun paa Regeringens Vegne sige, at der fra dennes Side ikke vil være noget til Hinder for at tage Spørgsmaalet frem om en Ændring ved en særlig Lov. Paa Finansloven tror jeg derimod ikke, det vil være rigtigt at forhøje Beløbet. Den ærede Ordfører udtalte, at det var af mindre Betydning for Udvalgets Flertal, om Beløbet blev forhøjet paa selve Finansloven eller paa Tillægsbevillingsloven. Den ærede Ordfører refererede ganske rigtig en Udtalelse af mig under Konferencen med Udvalget, der gik ud paa, at jeg havde mindre Betænelighed ved at optage Bevillingen paa Tillægsbevillingsloven, da der ikke derved skabtes noget Præcedens. Ja, saaledes har jeg ogsaa udtalt mig, men jeg vil dog gøre den Bemærkning, at for saa vidt der skulde være Spørgsmaal om at optage dette Beløb paa Tillægsbevillingsloven, kunde det ikke blive med den Virkning, at der nu skulde kunne gives Kommunerne noget for Kalendaråret 1897. Fordelingen for 1897 er allerede sket og kan ikke gøres om. Paa Tillægsbevillingsloven kunde man kun gaa til at give et Tilskud til den Fordeling, der næste Gang finder Sted til Kommunerne for deres Udgifter i 1898, og det skulde saa kun være en Afgørelse, der gjaldt det enkelte Aar. I anden Retning har jeg ikke udtalt mig i Udvalget. For øvrigt maa jeg sige, at selve Spørgsmaalet om Bevillingen paa Tillægsbevillingsloven kunde have sine Betæneligheder, og jeg tør ikke afgøre, hvorvidt Sagen vil kunne gennemføres paa denne Maade. Det er jo heller ikke saaledes, at Kommunerne i tidligere Aar altid have faaet Halvdelen af deres Udgifter

refunderede. I 1892 udgjorde Beløbet kun 40 pCt., i 1893 var det kun 47 pCt., men nu er Udgiften stegen saaledes, at i 1897 have de kun kunnet faa 48 pCt. Endnu er der altsaa ingen Skade sket i Forhold til, hvad der skete 1893. Det var, saa vidt jeg erindrer, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 7de Valgkreds (O. Hansen), der mente, at der var en Nedgang i den Stigning, der havde fundet Sted i Udgifterne i Løbet af de 4 sidste Aar. Jeg tror dog ikke, at en saadan Nedgang kan paavises. Fra 1894—95 var Stigningen 353,000 Kr., fra 1895—96 var den 303,000, fra 1896—97 var den 316,000. Naar vi altsaa se hen til, som det ærede Medlem indrømmede, at der kan forventes en ekstra stor Stigning efter 1901, tror jeg, at man ikke uden Betænelighed vilde kunne gaa ind paa et Princip, som ikke indeholdt nogen Begrænsning ud over de 2 Mill. Kr., som Statskassen skulde udrede som Refusion til Kommunerne. Det er netop dette, at man ikke gaar ind paa nogen bestemt Grænse for Statens Refusion, som gør og maa gøre, saa vidt jeg skønner, betænelig ved at fastsætte en Forhøjelse paa selve Finansloven. Paa særlig Lov kan man sætte sine Betingelser og fastsætte de Beløb, ud over hvilke man ikke vil komme, men det kan man ikke paa selve Finansloven, naar man ikke fra alle Sider mødes i Enighed herom. Hvis der paa Forhaand kunde siges at være Enighed om Beløbets Forhøjelse over de 2 Millioner, som her er foreslaæet, var det noget andet; i den Henseende har det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) ganske Ret. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har stillet et Ændringsforslag under Nr. 60 om Forhøjelse af Pension til 2 Skibsførere under den kongelige grønlandske Handel. Jeg har for mit Vedkommende ikke ment at kunne gaa ind derpaa, og det ærede Medlem har heller ikke fundet Støtte hos de øvrige Medlemmer af Udvalget, men jeg skal dog sige, at jeg for mit Vedkommende ikke principielt vilde modsætte mig en Forhøjelse af disse Pensioner. Jeg har kun gjort gjældende, at det Beløb, der er foreslaæet, 500 Kr. for hver af Skibsførerne, stemmer med den Praksis, der har været gjældende i en Aarrække, og mente derfor ikke, at der var Anledning til at gaa bort fra denne Praksis og søge Beløbet forhøjet nu; men jeg har i øvrigt intet at erindre mod, at Spørgsmaalet kommer til nærmere Forhandling i Udvalget, og det er jo mu-